

τοὺς ἕμους ἐναντίζομαι καὶ τρωϊῶν γαῖδάρασι·
 τίνος ξυλίου Φασουλῆ τὸ μοῦσι καὶ μαθησώμεν,
 καὶ ποῖα ξυλογαῖδάρασ μάσ τὴν ῥάχη καὶ πηρήσσωμεν ;

Χαῖρε, κλειῶν πτολιέθρον, πάσις Ἑλλάδος ἔρεσμα,
 πάλιν ἡ δόξα σου πολλή,
 καὶ κάθε γένος καὶ φυλὴ
 τρέχει νὰ πάρη μῆρισμα.

Ἐὶ τὸ Στάδιον τῶν Ἀθηῶν
 τί κόσμον πανηγύρι...
 τῆς δόξης σου τὸν σθραῖον
 τὸν ξαναβλέπω πλήρη.

Χαῖρε καὶ σήμερον, Ἑλλὰς,
 ἐὼν τοῦ κόσμου τὰς φυλάς
 ὅσῃν γῆν σου συγκεντρώνεις,
 καὶ παρακαμαρῶνεις.

Χάσκουν οἱ χασομέρηδες,
 παντοῦ μεγάλα λόγια,
 χαῖρε, κ' οἱ καροστερηδες
 ἀκριβήναν τὰ γῶγα.

Σὲ νέα τρόπια τρυφῆς,
 τί πλοῦτος κ' ἔδνηξα !..
 δὲν βροίσκεῖς θεοὶ γῆν νὰ φῆς
 μὲς στὰ ξενοδοχία.

Θαλαῖα καλλιστέφανοι, πομπῶν καὶ κόμων κρότοι,
 ἄνοις σκοπιῆ κ' Ἀνατολῆ,
 κ' ὁ Παρθενῶν φωτοβολεῖ
 καὶ ὅσῃς νυκτὸς τὰ σκότι,
 κ' ὁ παλαιὸς ὁ Περικλῆς τὸν βλέπει καὶ τὰ χάνει
 καὶ πίνει μύτρα καὶ μεθῆ καὶ θάλασσα τὰ κῆνε.

Τι κόσμος στὸ πτολιέθρον πατεῖται τὸ δαιμόνιον,
 καὶ σὺ τὸν βλέπεις καὶ γελῆς,
 καὶ στεφανώνεις κερφαλὰς
 μὲ κόνιον τῆς Ἀλτεως καὶ δάφνην Ἀπολλώνιον.

Ἐρχονται κ' ἑπερβόρειοι, φθάνουν κ' Ἀνατολίταις,
 ποῦ σ' ἔχουν μὲς ἱστὸς πόρους ταν μόνον προσοκνήμα ταν...
 ἔρχονται ἱστὸς ἀγῶνας σου καὶ πλῆθος λαοποδύταις
 νὰ δεῖσουν σὺν τοὺς Σουηθῶς κ' αὐτοὶ τὸ σύστημά ταν.

Κε 1 ὁ Περικλῆς μὲ τόνον
ἔστὸ κλέος τῶν Ἀγῶνων.

Π.— Χαῖρε λοιπὸν κ' ἀντίχαιρε, τῆς Ἀθηῆς Παλλάδιον,
 παίμους καὶ πάλιν πάλισσαι γενναίους εἰς τὸ Στάδιον,
 καὶ καταστράπτεις καὶ βροντῆς
 σὲ συγγενεῖς σου Βασιλεῖς,
 κ' ἴδιους πρὸς ἑμιλλαν κεντῆς
 καὶ πρὸς ἀγῶνας εἰσταλεῖς.

Ἄλμα πηδῆς ἐπὶ κονιῶν, εἴργεις καὶ τὸ κονιάρι,
 σηκῶνεις μὲ τὸν Τύφαλο πολλῶν ὀκιάδων βάρη,
 ξεθῶνα κῆνας ἀθλητῶν καὶ μουσαφιῶν-δντῶ,
 δισκοβολεῖς μὲ Δοριζα καὶ μὲ Γεωργαντῶ,

σπρώχνεις τὸν Κουτουλάκη σου στὸν δρόμου τὸν ἀγῶνα,
 καὶ πρώτῃ σπῆγγεσαι νάλθης ἀπὸ τὸν Μαγαθῶνα.

Σὲ βλέπ' ἡμισοτάλακτος ὁ δοξασμένος Θρόνος,
 ἄλμα πηδῆς μὲ φροῆς κ' ἄνευ φροῆς συγχρόνως.
 Ἐνθουσιῆ παροξυμοῦ,
 πηδῆς εἰς ἕψος, μῆκος,
 καὶ κάθε γόφους δευμὸς
 συντρέβεται καὶ κῆνος.

Μὲ τοὺς ἀγῶνας ἀπαυδῶ,
 κοτις ἀγῶνων κλασική,
 ποδοσφαιροῖσις ἀπ' ἰδῶ
 κ' ἀνισφαίροισις ἀπ' ἐκεί.

Πότε τῶνα, πότε τῆλλο,
 σπρώξω, γλωσσῶν συγχύσει,
 ἐφακτῆρες, κ' ἐπὶ κῆλο
 καθῶς λὲν ἀναροῦχῆσις.

Ἄλλοι σασομῆμοι στέκουν,
 ποῖος τὸν κόνιον θὰ λάχη ; ..
 μὲς στὸ Ζάππειο συμπλέκουν
 τὰ σπαθιά τῶν ἔξωμοῦχοι,
 κ' ἀπὸ τὴν Σκοποβολῆαν μὲ παύνας ἐπιστρέφεις
 καὶ τὸν Ὀρρασιῶν στέφεις.

Νῦν ἀγῶνας θαλασσίους ψάλε, Ποσειδῶνων Μοῦσα,
 εἰς ἀφροῦς, πατρὶς, σὲ βλέπω νὰ νικῆς λεμβοδρομοῦσα,
 κ' ἐγὼ λέω μοναχῶς : πότε θὰ σὲ δῶν οἱ σκλάβοι
 νὰ διαβαῖνης ὀλη φῶς μ' ἔνα φτερωτὸ καρῶσι ;

Ἐὶ τὸ κολύμπι παραβαγῖνον ἄνδρες καὶ Δανίδες τρέλλε...
 ποῦ κ' ἐγὼ νὰ πρωτοτρέξω : .. μὲ τὰ τόσα σῦρε κ' ἔλα
 θὰ μ' αὐτῶσουν τὰ ποδάρια καὶ θὰ στρίψουν τὰ τερεβέλια.

Ἄ πατρὶς τῶν θερμοαίμων,
 δάφνας μὴ ζῆτῆς πολέμων
 καὶ μὴ βλέπεις πρὸς τὸν Ἄλμον.

Ν' ἀναπτύσσοις ἐν εἰρήνῃ μὲ πομπὰς καὶ μὲ θαλάσας,
 καθῶς σοῦπε κ' ὁ μεγάλος Ἐδουάρδος τῆς Ἀγγλίας.
 Μὴ σκοπιέσαι ποτε σου γῆν στρατεύματα καὶ στόλους,
 καὶ σὲ σάβια τιμῆς
 νὰ νικῆς μὲ νέους ἄλταις, νὰ νικῆς μὲ δισκοβόλους,
 καὶ πρὸ πάντων μὲ δρομεῖς.

Νενικήκαμεν νὰ σκοπέης
 καὶ νὰ τρέχης πρὸς νεροῦ σου,
 καὶ πατόκορρα νὰ λούεης
 τοὺς βαρβάρους τοῦ καιροῦ σου.

Ἐὶ τοὺς ἀγῶνας τῆς εἰρήνης
 νὰ μὴ στένης ἀδρανῆς
 καὶ τὸν δίσκο νὰ προτιένης
 σὲ σκηποῦχοις συγγενεῖς.

Καὶ μὲ τόση κλωσῶση
 νὰ σοῦ κάνουν τὰ χατήρια,
 κ' ἔτσι πάντα, Ρωμιοσύνη,
 νῶσται γῆν τὰ πανηγύρια.

— Ἴδὸν τὸ τέον Στάδιον... ἀνθίει φθοῖς ἔστος,
καὶ μπαίνει μὴ τοὺς Βασιλεῖς
κα' ἕνας σκηπτύχος προσφιλεῖς,
μίγας Ἐδοῦάδαρος, τῶν Ἀγγλων Βασιλέως.

φραίνουσι γένη καὶ φυλαί, Γάλλιοι, Δανοί, Δανίδες,
φραίνει κα' ὁ Κορδόνταρος μὴ ξέλια καὶ σανίδες,
τὸ τρομερὸς Ἐληράραρος περὶ τοῦ Θεωτικῆ,
καὶ συγκινοῦνται, Περιεὶλῆ, κερκίδες, σίβιοι, δῶκοι.

Ἐξήμητος τὸ Στάδιον, τὸ κίλλος τῶν ἀγόντων,
καὶ τριγύρω τὰς οὐκὰς κυττάζω τῶν προγόνων.
Ρωμηὸς συγχρόνως χαίρειοι, καὶ καὶ Ρωμηαῖς Ρεβέκας,
καὶ τῆς Δανίδες στρέφονται, σοσταῖς ἀντρογυναικῆς.

Ἄς τῆς θανάσιμου κα' ἱμεῖς,
γὰρ κῆρα γυναικῆς μῦς,

καὶ κῆρα πλαστικότητα σαμάτων σ' ἔην ἐντίλεια,
καὶ κῆρα πῶς γυμνάσονται μὴ τὰς καὶ μ' ἀρτέλια
πρὸς κανένα κῶρδωμα καὶ τοκίωμα καὶ νάξι
καὶ οὐδὲ καὶ μὰλ ἰ πάνες κῆρα σερνὸς φωνάζει.

Καταρρασίας θρίαμβος καὶ τρόπαια μεγάλα...
καὶ κα' ἡ κνυρία Πέταρον, μεσοκόπη δασκάλια.
Ἐταῖαι γυναῖκες θέλει, σὺ, ποῦ σὸν τὴν ἰσὴν ἀνάβεις,
καὶ φῆς γροθὰ, ζαντόβαλο, ποῦ καὶ τὴν καταλάβεις.

Ἐδῶ σ' τοὺς τόπους τοὺς κλεινοὺς
ἐτόμαις γυναῖκες εἶδες ;
εἶμα καὶ σέβον τοὺς Δανούς,
εἶμεο τῆς Δανίδες.

Κόττα τριγύρω θέματα τῆς γυναικῆς λίβας,
καὶ κῆπος ἐξ Ἀνατολῆς, τοῦ πικλῆν Χαῖς ἢ Σάββας;
φουὸ ! φουὸ ! κα' ἀλὰ μελετάβερτον μοῦ λει, ξυλοῦται...
ἀγγῶνας ἔκουα νὰ λέν, ἀμὰ τί πρῶμμα νάσαι
τιὲν εἴξερα, τινὲν γνῶριζα, μὰ τώρα γὰρ τοὺς εἶντα...
ἐτόμαις γυναῖκες ἐξολοῦν... τὰ μοῦ σαλψὴ ἢ βίνα.

Ποντάρα τοὺς ἰδεῖχουσι, οἱ περασσοῦ μ' ἱβάνουν...
ἔνιτε νὰ νηοῦμε μπακαλοῦ μ' ἀκούα τί τὰ κῆνον.
Ἄντροπὴ τινὲν ἔχουν μῆτε παρὰ, μ' ἰδάνουν κα' ἰτροπέουμαι...
εἰζάνουμ, ἐτόμαις πρῶμματα Καίσερλῆ τινὲν βλέπουμ.

Ἄποια νεῦρα σιβαρά,
κα' ἀπὸ τεμένη καὶ γαοῦς
φήμη μ' ἰδέχουσα φρεσὴ
τραποιλῆ σ' τοὺς Δανούς
τὴν εδρουσιαν τῶν Δανῶν, τὰς τῶν Δανίδων νίκας,
σοκῶς κα' ἐγὼ Κορδόνταρος καὶ φῶλα τῆς Μαρκίας.

Π. — Ἄμμ' εἰ σοὺ λέν οἱ Νορβηγοί, τῆς ἄμορφῆς ἰσθλάματα...
Φ. — Θαρρῶ πῶς ἀνεστήθισαν τὰ παλαιὰ ἐγγύματα.
Π. — Ἄπὸ τοὺς φιλους Σουηδῶν ἐχώρισαν ἐσχάτως
κα' ἔσαναν τώρα χωριστὸ βασιλεῖο καὶ κῆτος.
Τοῦ Βασιλῆα μᾶς πῆρανε τὴν ἡμῆν Βασιλῆα τῶν,
καὶ Χάκωνα τὸν ὀνομαστὴν καὶ βλέπουσιν τὴν δουλειὰ τῶν.

Πρόσεξε τώρα κα' εἰς αὐτοὺς
τοὺς κατὰ πάντα τορνευοὺς.
Γὰρ τοῦτους Μόρων Ἐπερε, Φειδίας, Πραετίλης,
νὰ τοὺς σκαλλῆ σῆμαρα σὲ μᾶραμα Πεντίλης.

Ἐπαίνους κα' σ' τοὺς Σουηδῶν ἄς γάλαμιν μωρῶν,
κα' ἂν ὁ μεγάλος Ἡρακλῆς μὲ ἀπὸ τοὺς βοργειοὺς

ἔπρε τότε τὴν ἑλθῶ,
πλὴν τῶρα, Φασουλῆ τοιαύτῃ,
οἱ αὐτοὺς τὴν ἐπιστρέφει
καὶ τοὺς βορσεῖον στέφει.

Τί νὰ πῶ σ'οὺς Ἰταλοὺς μας, πρώτους φίλους μας σπινούσ ;
τί νὰ πῶ γὰρ Ρώσους, Ἀγγλους, Ὀθγαρρέζους, Γερμανούς ;
τί γὰρ τοὺς Ἀμερικανούς
καὶ γὰρ τὰς φυλάς τὰς ἄλλας,
τὰς μικρὰς καὶ τὰς μεγάλας,
πεδίδαν σ'αὺς ἰοιστεφάνους ;

Ἔγνωνε καὶ σ'οὺς Ἀσσιατικοὺς
καὶ ἄλλους φίλους μας καλοὺς.
Καλῶς ἦλθαν δ'οἱ φίλοι
νὰ μυρσοῦν σὸδ' Ἀπριλῆ.

Τῆς σημαίας των ἀπλόουτος, τῆς κοινῆς των φοροῦν,
καὶ ἄλλοι τόσοι νῆαν ἔλθω μὲς σ'τὸ Στάδιο χοροῦν.

Ἐδῶ πέρα κάθε κράτος, κάθε γένος καὶ φυλῆ,
λὴν πῶς ἦλθαν καὶ Ἰουδαίους,
καὶ ὀρθο Τούρκου, Φασουλῆ,
μπεχλιβάνηδες σπουδαίους.

Μὰ τῶρα γὰρ τοὺς Ἑλλήνας μὲ τί χορδαῖς νὰ ψάλλω ;
γὰρ τοὺς δικούς μας ἀθλητὰς τὸν σφέκο μου θὰ βγάλω.
Πρώτους τοὺς Ἑλλήνας ἑμὴν, καὶ ὄποιος, μαρὰ καθῶνι,
δὲν ἐπαίνει τὸ σπῆν: του λέφτει καὶ τὸν πλακόνει.

Φ. — Καὶ πάλιν τῆς ἀθλητικῆς μὲ πᾶναι τὸ δαιμόνιον,
καὶ μόνος μου παραλαλῶ
καὶ μανιώδης πηλαλῶ,
καὶ κάνω μὲς σ'τὸ σπῆν μου καὶ ἐγὼ τὸν Μαραθῶνιον.

Τρέχουν γυναῖκες καὶ παιδιὰ καὶ κάθε συμπολίτης,
καὶ ἄλλοι Ἀνατολίτες,
μὲ πᾶναι καὶ μὲ σταματῶ
καὶ περιέχουσι μ' ἔξουσι ;
ἂ ! τζάνουμι, τί τὴν περὸ φροῦν-μπαλ καὶ λῶν-ἔννης ;
ἔντῶ μιλῶν Ρωμαιοῖα, ποῦ νῆν καταλαβαίνεις.

Νὰ καὶ ἕνας φίλος Ἰταλὸς,
ὅπου πηγαίνει σὺν χαλῶδς,
καὶ ἔπᾶνο σὲ ποδῆλατο τὸ βάζει σ'τὴν τρεχάλα...
καὶ τοῦτος τὴν γυμναστικὴν ποῦ δὲν παρημέλησε,
καὶ τῶρα λὴν ἀρθεῖται πῶς ἔπαθε, κεφάλαι,
καὶ ἔκ τούτου συμπεραίνωμεν πολὺ πῶς τὸν ὠφέλησε.

Χαῖρε, πατρις... ἔδωτασε καὶ πάλιν εὐφροσύνας,
τοῦτο τὸ λῆμον Στάδιον κάθε λαὸς ἔλαρει,
καὶ ὁ σεβαστὸς Διάδοχος προβάλλει Κοκκινάτου
μὲ λόγον πανηγυρικόν, ποῦ σὺν γερὸ τὸν ξέρει,
καὶ δι' αὐτοῦ γεραίρεται τὸ κάλλος τῶν Σταδίων,
χωρὶς ποσὸς νὰ φαίνεται λόγος μὲ ἔμποδιων.

Π. — Καὶ τί νὰ λέγῃ, Φασουλῆ ;
Φ. — Δὲν ἔκουσα καλά,
πλὴν ὅπως ἐνατάλαθα θὰ λέγῃ, μὴ νομιτῶν,
πῶς εἶναι τρισμακάριος πῶς ἔτνος πατριώτης,
ὅπου μορεῖ νὰ λέγεται τῶν Ἀθηῶν δημότης.

Προνομιοχος σὸν καὶ ἔδῶ δὲν γίνεται πολίτης,
γὰρ ἠφρίζει Ἰωνιανός, ἀλλὰ καὶ μακαρίτης.

Ἔ...
"Ὀλ' ἡ Ξυλῆνα φαμελῶ
'σῶν Βρεττανῶν τὸν Βασιλεῖα."

Φεύγει, σκαπτοῦχε λατρενὲ τῆς κραταιᾶς Ἀγγίλιας,
'σ'τὴν Ὀλυμπία τῶρα πῆς,
καὶ φαίνεσαι πῶς ἀπαῖς
τᾶνάνατα κειμήλια τῆς παιδαῖς ἐπικλείας.
Γιὼτ εἰσὶ κρᾶζουμεν δι' Κῆν... μ' ἀνθοβορραῖς ἀ' ἐρράναμε
καὶ Νάβαρχο τοῦ Στόλου μας ἐπιτιμο σ' ἔκᾶναμε,
καὶ σὺ καμᾶρσους γ' αὐτὸ, καὶ ἐδῆθῆς ἐν εἰρήνῃ
ὁ Στόλος ὁ Βρετανικὸς σὸν τῶν Ρωμηῶν νὰ γίγῃ.

Ποῦ σὺ νὰ τοὺς σὸμπλιδ καὶ ἔμας μὴ μᾶς ἐξήνατε
καὶ ἄπο τὸν τόπο μας σὺχὰ σὸν φίλοι νὰ περᾶντε,
πρὸ πάντων σὸν μᾶς ἐρχεται γὰρ τοὺς Ἀγῶνας λῶσα,
καὶ λέμε βικτις γκλόρια, τοῖς ἡττημένοις δόξα.

Ὁ Φασουλῆς σ'τοὺς ἀδελφούς,
παχουὺν τοὺς πόθους τοὺς κρυφούς.

Καλῶς μᾶς ἦλθατε καὶ οἰς, ἀδέλφῃ σκιαβωμένα,
μὲσ' ἀπὸ τόπους μακρινούς καὶ χροῖμα ἀγασμένα,
καὶ τῶρα μὲ καρδιῶντιπο κυτιῶτε καὶ λατῆρα
τὰ τόσα πανηγύρια μας, τὴν τόση μὲν ἀντάρα.

Καλῶς μᾶς ἦλθατε καὶ οἰς... τόσα πικρὰ σὺς κλῆματα
καὶ πῶσι σὺς φαρμακεροὶ ἐξήναντ' ἔδῶ πέρα,
καὶ βλέπετε σὸν ὄνειρο μὲ σ'τὰ γλυκοχαράματα
τὰ μορμαρένια πλοῦτη μας, τὸ φῶς μας, τὸν αἰθέρα.

Κυτιᾶτε καὶ ἐπιζῆτε μ' ἔμας, βασανισμένοι,
κνιτᾶτε καὶ ἐπιζῆτε πῶς Πάσσα οὐς προσμένει.
Κ' ἂν ἐξασθοῦν καμμὰ φορὰ τ' ἰροπαῖς καιρῶν μεγάλαις
καὶ ἀέχασταις φενγίλαις,
καὶ ἂν τῆς ψυχῆς ἀθλητισμὸς ἀρχῆσῃ καὶ ἔδῶ πέρα,
τότε παιδιῶν κνιτῶν θὰ οἰσοῦν τὸν ἄερα.

Τότε γὰρ τοὺς ἀγῶνας μας καὶ στήθῃ θὰ φονοκῶσουν,
καὶ μάτῃ θὰ βουρκῶσουν,
τότε θὰ λῆμον Στάδια, πορφύραις, διαδῆματα,
τότε Πινδάρων δ' ἀκουσθοῦν καὶ Ἀλογύλων κελᾶδῆματα,
τότε σὲ πέτραις λαευνταῖς ἐκίνοῦς θὰ σκαλοῦν,
ποῦ πρώτοι τὴν Ἀνάστασι παντοῦ θὰ διαλαλήσουν.

Καὶ καμῶσαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Ναυτικὸς μας ζηλεμένος καὶ κατ' ἕλα νέος φίλος,
Δόσιος ὁ Κωνσταντίνος,
καὶ αὐτὰς ἠερραβνιόσθη μετὰ τῆς Μαγδαληνῆς,
τοῦ Θεοφιλοῦτος κόρης, ἀληθῶς ἑρατεινῆς.
Κ' ὁ Ρωμηὸς θερμοῦ σ'τὸ ζεῖγος ἐπευχθήθῃ ὄρα βίου
κατὰ πάντα τριουλίβῃ.

Φίλος τῶν Ἑλληνοπαίδων, πρώτης Περιουτικόν,
ποῦ τὸ βγάξει τὸ Σχολεῖον, τὸ τοῦτο κληῖν Ἀτικόν.

Τοῦ Ρωμηοῦ μας τὸ Γραφεῖον μ' ἕνα χεῖμαρον φῶδῶν
'σ'τῆς Πηγῆς τῆς Ζωροδοχοῦ μετεφέρθη τὴν ὁδόν,
ποῦναι ὁράσεις μεγάλαις πολιτῆρατος σταθμῶς,
'σ'τὴν οἰκίαν Ἐμπερικίου, δεκατέσσερ' ἀριθμῶς.